Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 60 034 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: **1. X**
2. X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 20 januari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing voor de eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (H.A.)
geboren te (…), op (in) (…)
van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 05.08.2010 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 04.08.1979 in "Lusarat" en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 09.07.2010 een visum type C (I15976010) voor toeristische doeleinden werd afgegeven.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.08.2010 dat dit zijn eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft.
Betrokkene verklaarde dat hij op 01.08.2010 per vliegtuig van een onbekende maatschappij met zijn eigen paspoort vanuit Jerevan (Armenië) naar Moskou (Rusland) vloog waar hij nog dezelfde dag aankwam. Op 03.08.2010 zou betrokkene vanuit Rusland met een autobus vertrokken zijn naar België via Polen en Duitsland. Op 05.08.2010 zou hij in België zijn aangekomen en op 06.08.2010 vroeg betrokkene in België het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar zijn reis regelde en dat hij niets weet van een eventueel visum. Betrokkene kan zijn paspoort niet tonen aangezien dit bij de smokkelaar gebleven zou zijn.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij met zijn eigen paspoort gereisd zou zijn (DVZ, vraag 28), dat het paspoort uiteindelijk bij de smokkelaar gebleven zou zijn (DVZ, vraag 19) en dat betrokkene niets zou afweten van een eventueel visum (DVZ, vraag 21) dient te worden opgemerkt dat gezien betrokkene verklaarde met zijn eigen paspoort te hebben gereisd het niet geloofwaardig is dat hij niet zou weten of zijn paspoort al dan niet een visum bevatte. Uit de Europese Vision-databank blijkt alleszins dat er op 09.07.2010 een visum aan betrokkene werd uitgereikt voor toeristische doeleinden.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 31.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Op 01.11.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 03.11.2010.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.
Italië heeft bovendien de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 en24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens zijn gehoor op de DVZ van 17.08.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom hij naar België kwam. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 25).

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot zijn gezondheidstoestand dat hij hartproblemen en heeft en pijn in de schouder en dat zijn zoon ziek zou zijn en dat ze nog wachten op de uitslag van het medisch verslag (DVZ, vraag 26 en andere nuttige informatie). Op 31.08.2010 diende betrokkene een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 01.12.2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkene of zijn minderjarige zoon (H.H.) (…) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkene of minderjarige zoon (H.H.) (…) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene of zijn minderjarige zoon gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9§4 en art 18§1 en art 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

De bestreden beslissing voor de tweede verzoeker en het minderjarig kind:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (M.K.)
geboren te (…), op (in) (…)
van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde op 05.08.2010 in België te zijn toegekomen. Eén dag later vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde geboren te zijn op 11.04.1987 in "Lusarat" en het staatsburgerschap van Armenië te bezitten.

Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 09.07.2010 een visum type C (I15976015) voor toeristische doeleinden werd afgegeven en dat er dezelfde dag voor minderjarige zoon (H.H.) (…) eveneens een visum type C (I15976013) werd afgegeven.
Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.08.2010 dat dit haar eerste asielaanvraag is in België. Betrokkene verklaarde eveneens dat zij nooit elders in Europa asiel gevraagd heeft. Betrokkene verklaarde dat zij op 01.08.2010 per vliegtuig van een onbekende maatschappij vanuit Jerevan (Armenië) naar Moskou (Rusland) vloog waar zij nog dezelfde dag aankwam. Op 03.08.2010 zou betrokkene vanuit Rusland met een autobus vertrokken zijn naar België via onbekende plaatsen en

op 06.08.2010 zou zij in België zijn aangekomen waar ze op 06.08.2010 het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat de smokkelaar haar reis regelde en dat zij haar paspoort aan de smokkelaar zou hebben afgegeven. Betrokkene verklaarde eveneens dat haar echtgenoot de smokkelaar geld gaf en dat ze niets afweet van een eventueel visum.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat zij haar eigen paspoort aan de smokkelaar gegeven zou hebben en dat het bij de smokkelaar gebleven zou zijn en dat ze niets afweet van een eventueel visum (DVZ, vraag 19 & 21), dient te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat betrokkene er niet van op de hoogte zou zijn of er al dan niet een visum in haar paspoort zou hebben gestaan. Het feit dat haar paspoort bij de smokkelaar gebleven zou zijn, wijzigt daar niets aan. Uit de Europese Vision-databank blijkt immers dat er op 09.07.2010 aan zowel betrokkene als haar minderjarige zoon een visum werd uitgereikt voor toeristische doeleinden. Dat betrokkene hiervan niet op de hoogte zou zijn is niet aannemelijk, zelfs niet indien betrokkenes echtgenoot de reis geregeld en betaald zou hebben.

Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 31.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18.02.2003. Op 01.11.2010 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van de bevoegde Italiaanse autoriteiten ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden die bepaald wordt in art 18§1 van de Dublin-II Verordening. Als gevolg hiervan en op basis van art. 18§7 van de Dublin-II Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot overname van bovengenoemde persoon en haar minderjarige zoon. Wij hebben dit aan Italië laten weten via een Tacit Agreement op 03.11.2010.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkenes asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.
Italië heeft bovendien de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 23 en24). Een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene werd tijdens haar gehoor op de DVZ van 17.08.2010 gevraagd of er een specifieke reden was waarom zij naar België kwam. Betrokkene verklaarde dat dit de keuze van de smokkelaar was (DVZ, vraag 25).

Betrokkene verklaarde verder met betrekking tot haar gezondheidstoestand dat zij gezond is (DVZ, vraag 26). Op 31.08.2010 diende betrokkenes echtgenoot (H.A.) een aanvraag tot machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd op 01.12.2010 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. In deze beslissing wordt gesteld dat niet blijkt dat betrokkenes echtgenoot of minderjarige zoon (H.H.) (…) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of niet blijkt dat betrokkenes echtgenoot of haar minderjarige zoon (H.H.) (…) lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkenes echtgenoot of haar minderjarige zoon gewoonlijk verblijft en dat er bijgevolg geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op het voorgaande, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 9§4 en art 18§1 en art 18§7 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343 van 18 februari 2003.

Bijgevolg moet bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties.

Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel : Schending van artikel 5112 Vreemdelingenwet, artikel 9 en 19.2 Verordening (EG) nr. 3432003 van de Raad van 18 februari 2003 (Dublin 11-verordening), juncto artikel 2 en 3 Wet Motiveringsplicht bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;
2.1. Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat op grond van de beslissing niet valt uit te maken door welke lidstaat het gerefereerde visum type C zou zijn uitgegeven, zodat niet met zekerheid vastgesteld kan worden dat Italië terecht werd aangezocht als verantwoordelijke lidstaat. Bij beslissing van 6 januari 2011 (bijlage 26quater) werd de asielaanvraag overgedragen aan Italië overwegende: "Een consultatie in de Europese Vision-databank toont aan dat aan betrokkene op 9 juli 2010 een visum type C (15976010) voor toeristische doeleinden werd afgegeven'. En verder: "Rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 31.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 94 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003". Artikel 9.2 Dublin 11-verordening stelt: "Wanneer de asielzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek, tenzij de betrokken lidstaat bij de afgifte van dit visum optrad als vertegenwoordiger of op grond van een schriftelijke machtiging van een andere lidstaat. In dat geval is deze laatste lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek. Wanneer een lidstaat, onder andere om redenen van veiligheid, vooraf de centrale autoriteiten van een andere lidstaat raadpleegt vormt het antwoord van deze laatste lidstaat geen schriftelijke machtiging in de zin van deze bepaling". De motivering van de bestreden beslissing is identiek aan de Dublinbeslissing van 3 november 2010, die door verwerende partij op 3 december 2010 werd ingetrokken. Ook nu blijkt uit de bestreden beslissing nergens dat het visum, dat volgens de Europese Vision-databank werd afgegeven, zou zijn uitgereikt door Italië of door een vertegenwoordiger van Italië, zoals vereist in de verordening. Nochtans is verwerende partij er van op de hoogte dat verzoekers hieromtrent uitleg wensen, aangezien dit element ook werd opgeworpen in de beroepsprocedure tegen de beslissing van 3 november 2010. Temeer omdat verzoekers in hun asielrelaas blijkbaar ontkennen een visum te hebben aangevraagd (dus ook niet van Italië). Op grond van de elementen van het dossier is niet na te gaan indien op wettige wijze toepassing werd gemaakt van de rangorde der criteria zoals vermeld in artikel 9 Dublin II verordening, zodat niet kan nagegaan worden indien Italië op wettige wijze wordt aangeduid als de verantwoordelijke lidstaat. Huidig middel is ernstig en gegrond.
2.2. Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat niet duidelijk wordt vermeld waar verzoekers zich moeten aanbieden, noch binnen welke termijn. Artikel 19 Dublin 11-verordening bepaalt: "2. De in lid 1 bedoelde beslissing wordt gemotiveerd. In de kennisgeving wordt vermeld binnen welke termijn de overdracht zal plaatsvinden en, indien de asielzoeker zich op eigen gelegenheid naar de verantwoordelijke lidstaat begeeft, waar en wanneer hij zich in die lidstaat moet melden. Tegen deze beslissing kan beroep of bezwaar worden aangetekend. Dit heeft geen opschortende werking voor de overdracht, tenzij het gerecht of de bevoegde instantie, indien de nationale wetgeving daarin voorziet naar gelang van het geval een andersluidende beslissing neemt" (eigen onderlijning). In uitvoering van deze bepaling besluit de beslissing van 6 januari 2011 als volgt: "Bijgevolg moet bovengenoemde het

grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties". Onderaan de beslissing staat volgende voetnoot: "(3) De bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke Staat aanduiden waarbij de vreemdeling zich dient aan te bieden". In de tekst vindt men echter geen verwijzing naar voetnoot (3) terug. Wel wijst deze nota erop dat verwerende partij erkent dat zij aan de vreemdeling moet aanduiden welke de bevoegde autoriteiten zijn van de verantwoordelijke staat, waarbij de vreemdeling zich moet aanbieden. Met voldoet vanzelfsprekend niet aan die verplichting door aan de vreemdeling mee te delen dat hij zich moet aanbieden bij de bevoegde autoriteiten van de betreffende staat, i.c. Italië. De beslissing moet aanduiden welke die bevoegde autoriteiten zijn. De akte van kennisgeving (bijlage 26quater verso) bepaalt verder: "(...) kennisgegeven van de beslissing van 03.11.2010 warbij hem (haar) het verblijf in het Rijk wordt geweigerd, bevel gegeven wordt om het grondgebeid ten laatste op datum van poststempel + twee werkdagen + tien dagen te verlaten en bevel gegeven wordt zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië (3)'. Onderaan is echter geen voetnoot (3) opgenomen. Er is aldus geen duidelijkheid binnen welke termijn de overdacht zal plaats vinden. Noch kan op grond van de kennisgeving uitgemaakt worden waar verzoeker zich kan aanmelden. De beslissing beperkt zich tot de vermelding "Italiaanse autoriteiten", terwijl de Dublin II verordening zeer duidelijk vereist dat de kennisgeving vermeld waar en wanneer hij zich in de lidstaat (i.c. Italië) moet melden. De bestreden beslissing schendt aldus de aangevoerde bepalingen."

2.2. Als eerste onderdeel betogen verzoekers vooreerst dat 'op grond van de beslissing niet kan worden uitgemaakt door welke lidstaat het visum zou zijn uitgegeven, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat Italië terecht werd aangezocht als verantwoordelijke lidstaat'. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het visum door Italië werd afgegeven. Deze motivering vindt steun in de stukken van het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat het visum werd afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. Verzoekers citeren overigens ook de zinsnede waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat *"rekening houdende met het positieve resultaat in de Europese Vision-databank voor betrokkene werd op 31.08.2010 een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten gestuurd op basis van art. 9§4 van de Verordening (...)"*, zodat hun kritiek feitelijke grondslag mist. Overigens werden verzoekers tijdens het verhoor aangaande de aan hun asielaanvraag ten grondslag liggende motieven, al gewezen op het gegeven dat door de Italiaanse autoriteiten voor hen een visum was afgegeven op 9 juli 2010, geldig tot 8 augustus 2010. Zoals afdoende gemotiveerd in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht beslist dat Italië op grond van de toepasselijke bepalingen van de verordening 343/2003, artikel 9.2 incluis, verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Er is geen sprake van een schending van artikel 9 van de verordening 343/2003, noch van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het loutere gegeven dat verzoekers voormelde kritiek reeds in een eerder verzoekschrift hebben naar voren gebracht, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Indien de motivering afdoende is, kan niet worden ingezien waarom bijkomend nog zou dienen te worden gemotiveerd.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat niet duidelijk vermeld wordt waar verzoekers zich dienen aan te bieden. Verzoekers kritiek kan andermaal niet worden aangenomen. Immers wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld: *"(...) Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met de toepassing van art. 51/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 94 en art 18§11 en art 18§7 van de Verordening van de Raad(EG) br. 343 van 18februari 2003. Bijgevolg moet betrokkene het Grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen en dient hij/zij zich aan te bieden bil de bevoegde Italiaanse instanties. Een terugkeer naar Italië kan door onze diensten worden georganiseerd. De Italiaanse autoriteiten zullen daarbij tenminste zeven kalenderdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene - indien betrokkene van deze mogelijkheid gebruik wenst te maken - zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië - indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties - in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd."* De vereiste gegevens worden wel degelijk in de bestreden beslissing vermeld. Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden. De verwijzing van verzoekers naar de derde voetnoot is niet relevant, nu in de bestreden beslissing de bevoegde autoriteiten van de verantwoordelijke staat worden aangeduid, met name de Italiaanse instanties. Terwijl ook de termijn duidelijk vermeld wordt waarbinnen verzoekers gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met aanbieding bij de Italiaanse autoriteiten, zijnde binnen de 10 dagen

vanaf de kennisname. In het aangetekend schrijven waarbij verzoekers in kennis zijn gesteld van de bestreden beslissingen, wordt er ook uitdrukkelijk op gewezen dat zij zich eerst dienden aan te bieden bij de Belgische overheid teneinde in het bezit te worden gesteld van een doorlaatbewijs. Tevens werd hun een schrijven gericht waarin verzoekers erop gewezen werden dat zij contact konden opnemen met de cel repatriëringen, met vermelding van telefoonnummer, faxnummer en e-mailadres, indien zij inlichtingen wilden aangaande de reismodaliteiten.

De eventuele miskenning van dit vormvoorschrift moet niet automatisch leiden tot de nietigverklaring van de beslissing die erop gevolgd is. Zulks is enkel het geval wanneer de verzoeker aantoont dat die miskenning hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347). Het verzuim in de vorm moet bijgevolg op de inhoud van de uiteindelijke beslissing een invloed hebben gehad (RvS 23 april 2009, nr. 192.577). Daargelaten de vraag of het bestuur een tekortkoming in de informatieplicht kan worden aangewreven, maken verzoekers niet aannemelijk dat dit aanleiding heeft gegeven tot een verkeerde toepassing van de Dublin-II- Verordening. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekers wel degelijk op de hoogte zijn van de toepassing en de uitwerking van de Dublin-II Verordening in hun individuele geval, zodat zij elk belang ontberen bij zijn kritiek en het middel bijgevolg geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de bestreden rechtshandeling.

Tot slot wordt vastgesteld dat verzoekers in de uiteenzetting van hun middel niet zijn ingegaan op de door hen nochtans opgeworpen schending van art. 51/2 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. MILOJKOWIC